

Til: Bispemøtet
Fra: MF v/ Inge Westly og Elisa Stokka

Ad: Redegjørelse for Pastoralklinisk utdanning (PKU)

Vi er gjort kjent med de pågående saksforberedelser til drøfting av PKU-virksomheten i Sentralt etterutdanningsutvalg og Bispemøtet, og takker for muligheten til å gi innspill i saken. Den generelle redegjørelsen for PKU-virksomheten synes å være godt ivaretatt fra BM-administrasjonens side, og skal vi begrense oss til noen korte kommentarer:

1. Økonomi

Vi har forståelse for at arbeidsgiver tilstreber kostnadseffektive ordninger for gjennomføringen av PKU. Når det gjelder selve kursavgiften, har den vært uendret siden en økning i 2014, da departementet avsluttet ordningen med sentrale tilskudd til kompetansetiltak gjennom Kompetanserådet. Vi har imidlertid oppfattet at det særlig er andre typer utgifter, ikke minst vikarkostnader ved deltakelse på det sammenhengende kurset på 11 uker, som har vært budsjettmessig krevende. 11-ukerskurset har en viktig funksjon i PKU-programmet som helhet, både sett ut fra sine spesielle læringsprosesser, helheten i PKU-masteren, og ut fra den internasjonale tilpasningsavtalen om PKU. Det er nå primært ett av kursstedene som tilbyr dette, Lovisenberg Diakonale Sykehus. De øvrige kursstedene gjennomfører normalt opplegg med et gitt antall dags- eller ukesamlinger. Selv om disse modellene på sin side får konsekvenser når det gjelder reisekostnader og geografisk nedslagsfelt, har målet vært å få til fleksible kursmodeller som også gir mindre kostnader for arbeidsgiverne. Vi ser at mange hensyn virker inn, og er åpne for drøftinger om løsningsalternativer her.

2. Motivasjon for menighetstjeneste

Det er i noen sammenhenger stilt spørsmål ved om PKU i tilstrekkelig grad har fokusert på prestatjenesten i menighet, og motivert til denne. I den sammenhengen bør det understrekes at samtale-erfaringer nettopp i menighetstjenesten utgjør materiale for den faglige veiledningen i alle kurs med utvidet tidsramme, og dermed fokuserer nettopp på denne tjenesten. I den fremlagte relevansundersøkelsen for PKU fremgår at en viss prosentandel prester med PKU etter noen år skifter fra bispedømmene til andre arbeidsgivere. Dette tallet forteller imidlertid ikke hvor mange som uansett hadde gått til andre arbeidsgivere, og sammenliknes heller ikke med utviklingen for andre grupper av ansatte. Det er desto større grunn til å merke seg den høye andelen i undersøkelsen som fortsetter menighetstjenesten, og den markert positive evalueringen PKU-utdanningen får som helhet. Dette samsvarer med muntlige og skriftlige tilbakemeldinger vi får på PKU-utdanningen: Det er knapt noen andre arenaer som gir prester en slik mulighet til å arbeide, ikke bare med sine sjelesørgeriske ferdigheter, men også med selvforståelse, rolleforståelse og relasjonskompetanse med betydning for en livslang prestatjeneste generelt. I en tid hvor både tilbud og etterspørsel på EVU-sektoren synes å være fallende, mener vi det er gode grunner til å videreføre et godt innarbeidet og ettertraktet utdanningstilbud som dette.

På denne bakgrunn håper vi at PKU fortsatt kan gis prioritet, og MF stiller gjerne til møte med Bispemøtets arbeidsutvalg for en drøfting av problemstillinger knyttet til utdanningen.